

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	5012200628
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5012200628.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: C. G., bytom R. XXX, zastúpená advokátom JUDr. Martinom Gordíkom, so sídlom Advokátskej kancelárie v Žiline, A. Hlinku 816/3, proti žalovanému : Okresný úrad v Žiline, so sídlom Andrea Kmeťa 17, Žilina, za účasti účastníka správneho konania: K.Y., bytom R. M. XXX, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2012/00991/Bat zo dňa 19. júna 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/84/2012-97 zo dňa 12. júna 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/84/2012-97 zo dňa 12. júna 2013 z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) v súlade s ustanovením § 250j ods. 2, písm. c/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) vyhovel žalobe tak, že preskúmané rozhodnutie pôvodne označeného žalovaného - Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2012/00991/Bat zo dňa 19. júna 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu - Mesto Kysucké Nové Mesto č. Výst. 4251/2011/An-3 zo dňa 5. marca 2012, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 135,78 € na účet jej právneho zástupcu do 30 dní.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov zistil, že preskúmaným rozhodnutím rozhodol pôvodne označený žalovaný (Krajský stavebný úrad v Žiline) ako príslušný odvolací orgán vo veci odvolania žalobkyne proti rozhodnutiu stavebného úradu- Mesta Kysucké Nové Mesto č. Výst. 4251/2011/An-3 zo dňa 5. marca 2012, ktorým stavebný úrad podľa § 88a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len stavebný zákon) vydal stavebníkovi K.Y. R. M. XXX dodatočné povolenie stavby - „stavebné úpravy rodinného domu č. XXX

na pozemku č. KNC XX k. ú. R. M., rozhodol tak, že rozhodnutie stavebného úradu potvrdil; stavebný úrad pod č. Výst 4251/2001-An-2 vydal Oznámenie o začatí konania o dodatočnom povolení stavby a nariadení ústneho pojednávania s poučením účastníkov konania, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, inak k nim nebude prihladené; na ústnom pojednávaní žalobkyňa nesúhlasila s realizáciou stavby z dôvodu, že došlo k porušeniu jej súkromia žiadajúc, aby okno bolo uvedené do pôvodného stavu a aby si susedia riešili odvetranie do svahu; stavebníčka tvrdila, že neporušila žiaden zákon, ide iba o drobnú stavbu, okno je neprehľadné, ktoré bolo nutné osadiť z dôvodov vlnutia vnútorných stien; žalobkyňa v odvolaní proti rozhodnutiu stavebného úradu uviedla, že ide o zásah do súkromia, namietajúc osadenie okna vo vzdialenosti 1,3 metra od dverí, že aj cez neprehľadné sklo je vidieť pohyb a rozoznať farbu a taktiež, že vzhľadom na odstupovú vzdialenosť cez otvorené okno je všetko počuť, čím sa narušuje jej súkromný život a je jednoducho obmedzovaná; žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že stavebný úrad na základe podnetu žalobkyne vykonal dňa 20. júna 2011 v súlade s § 98 a § 99 stavebného zákona štátny stavebný dohľad na stavbe rodinného domu č. XXX vo vlastníctve stavebníčky K.Y., pri ktorom zistil, že stavebníčka zrealizovala stavebné práce v rozsahu osadenia nového otvárateľného plastového okna na severovýchod na jej strane rodinného domu v mieste pôvodnej sklobetónovej konštrukcie, pričom stavebný úrad uskutočnené stavebné práce vyhodnotil ako udržiavacie práce v zmysle z § 139b ods. 15 písm. b/ stavebného zákona, pri ktorých nie je potrebné ani ohlásenie stavebnému úradu; k vznesenej námietke žalobkyne týkajúcej sa osadenia okna stavebníčkou žalovaný konštatoval, že zmyslom postavenia účastníka konania v konaniach podľa stavebného zákona i v správnych konaniach všeobecne je najmä to, aby si títo mohli účinne uplatňovať námietky a pripomienky na ochranu svojich práv, ktoré môžu byť dotknuté rozhodnutím stavebného úradu, neprislúcha im však namietat alebo pripomienkovať závery správneho orgánu, ktorý hodnotenie posudzuje, majú za to, že z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že v preskúmanej veci zo strany odvolateľky vznesené námietky sa netýkali stavebnotechnického problému, ale námietky v zmysle § 127 Občianskeho zákonníka (OZ), ktoré predstavuje zákonné obmedzenie vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa priamo odvíjajú od vlastníctva s poukazom na to, že ak vlastník nerešpektuje obmedzenia vlastníckeho práva ten, kto je ohrozený jeho neoprávnenými zásahmi sa môže domáhať súdnej ochrany v sporovom konaní podaním žalobného návrhu na príslušný súd, a preto pokiaľ odvolateľka tvrdí, že stavebníčka nerešpektuje susedské práva a vážnym spôsobom ohrozuje výkon práv, má možnosť domáhať sa ochrany týchto práv len cestou občianskoprávneho konania podaním žaloby na príslušný súd.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách § 88a v spojení s §§ 58 až 66 stavebného zákona, súčasne v intenciách § 127 OZ a v zmysle § 137 ods. 1,2 stavebného zákona, ktorú právnu normu citoval.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 88a ods. 1, 2 stavebného zákona, konštatoval, že dôkazné bremeno preukazujúce, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejným záujmom spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona a vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat všetky potrebné doklady. Poukázal na to, že verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod., pričom posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Krajský súd považoval za preukázané, že správne orgány vyhodnotili námietku žalobkyne ako námietku v zmysle § 127 OZ, ktorá predstavuje zákonné obmedzenia vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa priamo odvíjajú od vlastníctva, majú za to, že pokiaľ žalovaný vyhodnotil túto námietku žalobkyne ako občianskoprávnu mal postupovať podľa § 137 stavebného zákona. Podľa názoru krajského súdu žalovaný v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia stavebného zákona nepostupoval, keď o občianskoprávnej námietke rozhodol.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Nariadil žalovanému v ďalšom konaní prerušiť konanie na dodatočné povolenie stavby - „stavebné úpravy rodinného domu č. XXX na pozemku č. KNC XX k.ú. R. M." stavebníčky K.Y. a umožniť žalobkyňi v primeranej lehote podať civilnú žalobu.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Úspešnej žalobkyni priznal trovy konania, ktoré jej vznikli právnym zastúpením advokátom.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne a rozhodnutie býv. KSÚ v Žiline č. 2012/00991/Bat zo dňa 19. júna 2012 potvrdí.

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení a zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie videl najmä vo výklade právnych predpisov (§ 137, § 88a stavebného zákona a § 40 ods. 1 správneho poriadku), podľa ktorých sa postupuje pri dodatočnom povoľovaní neoprávnených stavieb alebo ich zmien a aplikácii práva v prípadoch, keď sa v konaní vyskytne občianskoprávna námietka.

Žalovaný poukázom na právnu úpravu ustanovenú v § 137 ods. 1,2 stavebného zákona v spojení s § 40 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), v spojení s § 123, § 126 ods. 1 a § 127 ods. 1 OZ konštatoval, že vlastnícke právo a jeho ochranu poskytuje Občiansky zákonník v ustanoveniach § 126 ods. 1 a 127 ods. 1. Zdôraznil, že žaloba z imisií podľa § 127 ods. 1 predstavuje osobitný prípad ochrany v porovnaní s úpravou ochrany obsiahnutej v § 126, keď § 127 OZ. explicitne vymedzuje povinnosti, ktorých sa vlastník musí zdržať, aby k zásahu do práv iného susediaceho vlastníka nedošlo, ktorý výpočet imisií nie je definovaný, a preto za určitých okolností za imisiu možno považovať aj obťažovanie pohľadom. Mal za to, že výmenou okna z neotvárateľného plniaceho len funkciu presvetlenia vnútorných priestorov za okno otvárateľné plniace funkciu presvetlenia a súčasne funkciu vetrania, stavebník sledoval cieľ najmä vytvoriť vhodné priestory pre svoje bývanie, ktorý je v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi, a nie úmysel nepretržite do budúca obťažovať susedov nahliadnutím cez toto okno. V danej súvislosti poukázal na znenie čl. 4.2.2.1 a čl. 4.2.2.2 STN 73 4301 Budovy na bývanie, v zmysle ktorých všetky priestory budov na bývanie sa musia vetrať a v prípade zvýšeného vzniku škodlivín musí systém vetrania umožniť ďalšie zvýšenie jeho intenzity. Zdôraznil, že ide o nehnuteľnosti umiestnené v súvislej zástavbe, v ktorej nahliadanie nie je možné absolútne vylúčiť, absolútne súkromie tak zabezpečiť a to či už zo susedných pozemkov a stavieb alebo nahliadanie aj z ulice. Trval na tom, že nesúhlas žalobkyne s výmenou okna je založený na jej subjektívnom ničím nepodloženom pociť, že stavebník bude vedome a nad prípustnú mieru nahliadať smerom k jej nehnuteľnosti, majú za to, že samotné ničím nepodložené a v časti až absurdné tvrdenia žalobkyne a samotný nesúhlas s výmenou okna nemohli zakladať zákonný dôvod pre nariadenie odstránenia otvárateľného okna. Dôvodil, že aj keď odvolacia námietka napĺňa znaky občianskoprávnej námietky, táto v žiadnom prípade nemohla zakladať zákonný dôvod na prerušenie stavebného konania, alebo že by bránila stavebnému úradu dodatočne zmenu stavby, spočívajúcu vo výmene okna v neobytnej miestnosti, povoliť. Vytýkal krajskému súdu, že svojím názorom založil bezprecedentný právny názor, že akákoľvek občianskoprávna otázka, ktorú si účastník v konaní podľa stavebného práva uplatní, automaticky a bez prihliadnutia na jej charakter zakladá zákonný dôvod na postup podľa § 137 stavebného zákona. Takýto postup považoval za nerešpektovanie zásad zakotvených v § 3 správneho poriadku v spojení s § 123 OZ negujúc ustanovenie § 66 ods. 1 veta prvá stavebného zákona. Ďalej mal za to, že súd prvého stupňa riadne nezisťoval, čoho sa vlastne žalobkyňa námietkami vznesenými v konaní pred správnymi orgánmi a žalobným návrhom domáhala, keďže z obsahu námietok vznesených v správnom konaní je zrejmé, že sa nimi nedomáhala ochrany vlastníctva v dôsledku toho, že stavebník výmenou okna zasiahol do jej vlastníckych práv, ale len ochrany proti možnému nahliadnutiu cez toto okno, o ktorom môže príslušný súd nezávisle rozhodnúť v samostatnom občianskom právnom konaní. Žalovaný v ďalšom trval na svojom vyjadrení k žalobe. Záverom zdôraznil, že z predmetu konania je zrejmé, že stavba, na ktorej stavebník uskutočnil zmenu spočívajúcu vo výmene okna a to okna v neobývanej miestnosti, je stavbou, ktorej umiestnenie je už dané a nemenné, a preto podľa § 2 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. sa ustanovenia o odstupových vzdialenostiach pri zmenách stavieb použijú len primerane, a preto aplikovať ustanovenia o odstupových vzdialenostiach pri stavebnej úprave už nie je možné v plnom rozsahu a postačuje ich aplikovať v takej miere, aby nedochádzalo k zásadnej zmene pomerov.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že sa v plnom rozsahu stotožnila so závermi

krajského súdu obsiahnutými v napadnutom rozsudku. Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako správny po vecné ako aj právnej stránke potvrdil.

K.Y.astníčka preskúmovacieho konania sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila a odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. boli s účinnosťou od 1. januára 2013 zrušené krajské stavebné úrady, ktorých pôsobnosť a právomoc prešla na obvodné úrady v sídlach krajov a podľa § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného, ktorým je okresný úrad.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa preskúmvané rozhodnutie pôvodne označeného žalovaného správneho orgánu - Krajského stavebného úradu v Žiline, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský stavebný úrad v Žiline žalobou napadnutým rozhodnutím prvostupňového správneho rozhodnutie stavebného úradu - Mesta Kysucké Nové Mesto potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

Mesto Kysucké Nové Mesto - stavebný úrad, prvostupňovým rozhodnutím podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona vydal stavebníkovi K.Y. R. XXX dodatočné povolenie stavby - „stavebné úpravy rodinného domu č. XXX" na pozemku č. KNC XX k. ú. R. M..

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o dodatočnom povolení stavebných úprav rodinného domu stavebníčkou K.Y..

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 O.s.p.).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že stavebný úrad - Mesto Kysucké Nové Mesto, prvostupňovým rozhodnutím č. Výst. 4251/2011/An-3 zo dňa 5. marca 2012 podľa § 88a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. stavebníkovi K. H. R. XXX vydal dodatočné povolenie stavby - „stavebné úpravy rodinného domu č. XXX" na pozemku č. KNC XX v k. ú. R. M..XXX, XXX XX A.; stavebný úrad súčasne v súlade s § 88a ods. 4 stavebného zákona povolil už vykonané stavebné práce - stavebné úpravy v sociálnom zariadení rodinného domu č. XXX (bez zásahu do nosných konštrukcií stavby) - oprava a výmena rozvodov vody a kanalizácie, výmena zariadení predmetov, vybudovanie novej deliacej priečky v soc. zariadení, výmena obkladov a dlažieb, osadenie nového otváracieho plastového okna 550x1100 mm do pôvodnej sklobetónovej konštrukcie zo severozápadnej strany, nové okno je zasklené nepriehľadným sklom, osadené vo výške 1500 mm nad úrovňou podlahy; stavebný úrad poukazom na § 66 stavebného zákona neurčil podmienky konštatujúc, že stavba je dokončená; ďalej vyslovil, že odstupové vzdialenosti ostávajú súčasné, napojenie na inžinierske siete ostáva pôvodné a prístupová komunikácia je jestvujúca; stavebný úrad námietku účastníka konania - C. G. R. XXX, ktorou zrealizovanou stavebnou úpravou nesúhlasila, nakoľko tu došlo k porušeniu súkromia, v plnom rozsahu zamietol. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že stavebný úrad v priebehu konania nenašiel dôvody, ktoré by bránili dodatočnému povoleniu stavby, keď v konaní bolo zistené, že uskutočnením stavby nie sú ohrozené verejné záujmy ani neprimerané obmedzenie, či ohrozenie práva a oprávnené záujmy účastníkov konania poukazom na § 88a ods. 2,5,6 stavebného zákona v spojení s § 11 a § 13 ods. 1,2,3 OZ.

Proti uvedenému rozhodnutiu stavebného úradu sa odvoláva žalobkyňa, v ktorom namietala osadenie okna, dôvodiac predovšetkým narušenie jej súkromia, keď cez okno je všetko počuť.

Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodnutím zo dňa 19. júna 2012 č. 2012/00991/Bat (rozhodnutie napadnuté žalobou) o odvolaní žalobkyne rozhodol tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia krajský stavebný úrad poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 1 správneho poriadku a právnu úpravu ustanovenú v § 54, § 55 ods. 2, písm. c/, d/, § 56 písm. c/, § 57 ods 1,2, § 139b ods. 15, písm. b/, § 88 ods. 1, písm. b/ a v § 88a ods. 4 stavebného zákona, konštatoval že v odvolaní vznesené námietky nemohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože tieto námietky nepreukázali konkrétne porušenie alebo ohrozenie práv odvolateľky, ani nepreukázali, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup v zmysle § 88a stavebného zákona, a že správny orgán v konaní o dodatočnom povolení stavby pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušil ustanovenia správneho poriadku. Nesúhlas odvolateľky s právnym názorom stavebného úradu a jeho neprijateľnosť v danej veci nepovažoval za právne relevantnú námietku, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch stavebného úradu. Dospel k záveru, že stavebný úrad v danej veci postupoval zákonným postupom, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok podkladov a zistený skutkový stav náležite vyhodnotil a rozhodnutie vydal v zmysle § 47 správneho poriadku a toto aj riadne zdôvodnil.

Podľa § 88a ods.1,3,4,7 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Ak vlastníka stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastníka zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a

konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci. V rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby. Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 54 stavebného zákona stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu.

Podľa § 55 ods.1,2, písm. c/, d/ stavebného zákona stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách.

Ohlásenie stavebnému úradu postačí c) pri stavebných úpravách, ktorými sa podstatne nemení vzhľad stavby, nezasahuje sa do nosných konštrukcií stavby, nemení sa spôsob užívania stavby a neohrozujú sa záujmy spoločnosti; d) pri udržiavacích prácach, ktoré by mohli ovplyvniť stabilitu stavby, požiarne bezpečnosť stavby, jej vzhľad alebo životné prostredie a pri všetkých udržiavacích prácach na stavbe, ktorá je kultúrnou pamiatkou,

Podľa § 57 ods.1 stavebného zákona stavebník je povinný uskutočnenie stavieb, stavebných úprav a udržiavacích prác uvedených v § 55 ods. 2 vopred písomne ohlásiť stavebnému úradu. K ohláseniu drobnej stavby pripojí jednoduchý situačný výkres; ak ide o jednoduchú stavbu podľa § 55 ods. 2 písm. a), pripojí podklady s náležitosťami žiadosti o stavebné povolenie a projektovú dokumentáciu. Stavebný úrad môže určiť, že ohlásenú drobnú stavbu, stavebnú úpravu alebo udržiavacie práce možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia.

V zmysle § 137 ods.1,2 stavebného zákona Stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej moci.

Ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší.

V zmysle § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.(Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods.1,2,4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods.1,2 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami účastníkov správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď podľa § 250j ods.2, písm. c/, d/ O.s.p. preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Predpokladom začatia stavebného konania podľa §§ 88a nasl. stavebného zákona je zistenie stavebným úradom, že stavba, jej zmena, resp. jej časť, bola postavená resp. sa začala stavať bez stavebného povolenia, alebo v zákonom stanovených prípadoch bez splnenia si ohlasovacej povinnosti, alebo v rozpore s ním, pričom stavebný úrad začne aj z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi. Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia §§ 58 až 66 stavebného zákona upravujúce stavebné konanie o vydaní stavebného povolenia.

Zákonnodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu v konaní o nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstaráť všetky potrebné doklady, t.j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Pojem verejného záujmu nie je v stavebnom zákone presne definovaný, avšak vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad nepovolenej stavby, resp. jej zmeny, alebo jej časti s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, s určenými záväznými limitmi a regulatívami, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby, jej zmeny alebo zmeny jej časti ide a na aký účel sa má stavba, jej zmena, resp. zmena jej časti v budúcnosti užívať a ktoré záujmy budú tým dotknuté.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vplýva, že stavebný úrad ako príslušný správny orgán prvého stupňa na žiadosť stavebníčky K.Y. dodatočne povolil stavebné úpravy jej rodinného domu a v rámci toho osadenie nového otváracieho plastového okna 550x1100 mm do pôvodnej sklobetónovej konštrukcie zo severozápadnej strany, zasklené nepriehľadným sklom, vo výške 1500 mm nad úrovňou podlahy, konštatujúc, že stavba je dokončená, že odstupové vzdialenosti ostávajú súčasné, napojenie na inžinierske siete ostáva pôvodné a prístupová komunikácia je jestvujúca; v priebehu správneho konania žalobkyňa ako účastníka konania so zrealizovanou zmenou časti stavby rodinného domu stavebníčkou - osadenie okna, ktorý je v jej bezprostrednom susedstve nesúhlasila, predovšetkým z dôvodu, že výmenou okna došlo k porušeniu jej súkromia, tvrdiac, že cez okno je všetko počuť, keďže stavby ich rodinných domov sú v radovej zástavbe. Túto námietku žalobkyňa vzniesla aj v žalobe, keď namietala nesprávne právne posúdenie veci vidiac rozpor preskúmaného rozhodnutia žalovaného s § 62 ods.4 a § 137 ods. 1,2 stavebného zákona a súčasne v žalobe namietala nezákonný postup správnych orgánov,

keď neposudzovali v predmetnom konaní odstupové vzdialenosti stavieb podľa vyhlášky č. 532/2002 Z. Z..

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zistil, že v danom štádiu preskúvacieho konania medzi účastníkmi ostala predovšetkým sporná otázka, či osadením nového otváracieho okna došlo k neprimeranému zásahu stavebníčky do súkromia žalobkyne, z ktorých dôvodov bolo povinnosťou stavebného úradu v konaní o dodatočnom povolení predmetnej stavebnej úpravy postupovať podľa § 137 ods.1,2 stavebného zákona, a preto odvolací súd upriamil svoju pozornosť, či stavebné orgány postupovali v súlade so zákonom, keď pri posudzovaní námietky žalobkyne konanie neprerušili a neodkázali žalobkyňu na súd.

Zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v § 137 ods. 1,2 stavebného zákona, sledoval zámer, aby stavebné úrady vykonávajúce stavebné konanie sa vždy pokúsili o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej správy a pokiaľ medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o týchto námietkach, ktoré, keby sa zistilo ich oprávnenie by znemožnili uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnili uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, zákonodarca stavebnému úradu ukladá povinnosť navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky odkázať na súd alebo na iný príslušný orgán, k čomu mu určí lehotu a konanie preruší. Súčasne zákonodarca v § 140 stavebného zákona ustanovuje, že ak nie je v stavebnom zákone výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie všeobecné predpisy o správnom konaní, ktorým je správny poriadok (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Otázku riešenia predbežnej otázky zákonodarca upravuje v právnej norme § 40 ods. 1 správneho poriadku tak, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný, inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania. Zákonodarca v správnom poriadku pojem predbežnej otázky nedefinuje. Vychádzajúc z názoru právnej teórie predbežnou (tzv. prejudiciálnou) otázkou treba rozumieť takú otázku, zodpovedanie ktorej podmieňuje rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom správneho konania, súčasne je to taká otázka, ktorej rozhodnutie nepatrí do kompetencie správneho orgánu, ktorý vo veci rozhoduje a odpoveď na ňu môže byť predmetom iného samostatného konania (správneho i súdneho).

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že správny orgán v stavebnom konaní v rámci svojej rozhodovacej právomoci je oprávnený a aj povinný riešiť i otázky, ktoré patria do pôsobnosti iných orgánov (t.j. iného správneho orgánu alebo súdu), ak to zákon priamo nevyklučuje, vychádzajúc i zo zásady zákonnosti a hospodárnosti konania. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu (Boh. A 3270/24) nesmie správny orgán napríklad odmietnuť rozhodnúť vo veci samej z dôvodu, že predbežná otázka nebola doposiaľ rozhodnutá príslušným orgánom. Buď si odpovie na túto otázku sám (urobí sám aj úsudok) alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania a vyčká s vlastným rozhodnutím, dokiaľ sa o predbežnej otázke nerozhodne. Povinnosťou stavebného úradu je vždy posúdiť charakter nastolenej predbežnej otázky, a na základe toho posúdiť svoju kompetenciu, či je oprávnený sám o nej rozhodnúť a až na základe tohto posúdenia rozhodnúť vo veci.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci stavebný úrad posudzoval ako predbežnú otázku, nastolenú námietkou žalobkyne, či osadením okna pri stavebných úpravách rodinného domu stavebníčka neprimerane zasiahla do práva žalobkyne na jej súkromie. Právo na ochranu súkromia zaručuje čl. 19 ods.2 Ústava Slovenskej republiky a toto právo upravuje Občiansky zákonník v právnych normách §§ 11 a nasl.. Zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že predmetom predbežnej otázky v konaní o dodatočnom povolení stavebnej úpravy, nastolenej žalobkyňou vznesenou námietkou, nebolo posudzovanie ochrany jej vlastníckeho práva, keď žalobkyňa v stavebnom konaní sa nedomáhala ochrany svojho vlastníctva v zmysle § 126 ods.1 OZ. Jej námietku správne orgány oboch stupňov správne posudzovali, či osadením plastového okna do pôvodnej sklobetónovej konštrukcie by mohlo dôjsť k zásah do jej práva na nerušený výkon užívania rodinného domu v jej vlastníctve nachádzajúceho sa v bezprostrednom susedstve s rodinným domom stavebníčky. V danej súvislosti odvolací súd dáva

do pozornosti, že zákonodarca v právnej norme § 88a ods.3 stavebného zákona ukladá stavebnému úradu v stavebnom konaní o dodatočnom povolení stavby postupovať podľa § 137 a konanie prerušiť a odkázať vlastníka pozemku zastavaného nepovolenou stavbou na súd v prípade, ak vlastník stavby v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2). Však v danej veci nejde o ochranu vlastníctva z dôvodov predpokladaných v uvedenej právnej úprave.

V zmysle čl. 1 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 40 ods.1 správneho poriadku ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy zákonodarca zveril do právomoci stavebného úradu posúdenie charakteru predmetnej námietky žalobkyne v danej veci a urobiť si vlastný úsudok v konaní o dodatočnom povolení stavenej úpravy stavebníčkou a jej vplyv na užívanie rodinného domu žalobkyne na základe skutkových okolností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, alebo konanie prerušiť podľa § 137 ods.2 stavebného zákona a odkázať žalobkyňu na súd, keďže predmetom posúdenia nebola námietka zákonodarcom predpokladaná v právnej norme ustanovenej v § 88a ods. 3 stavebného zákona.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danej veci nepochybili, keď o vznesenej námietke žalobkyne si urobili vlastný úsudok na základe výsledkov vykonaného dokazovania a vo veci samej rozhodli, pričom v odôvodneniach rozhodnutí sa náležite s námietkou žalobkyne vysporiadali, keďže z rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu - dodatočné stavebné povolenie, vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré dodatočne legalizuje už uskutočnenú zmenu stavby a v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia stavebný úrad skúmal, či uskutočnením stavebných úprav v predmetnej stavbe bez ohlásenia stavebnému úradu nedošlo k porušeniu práva na ekologické, hygienické a občianske práva, ako aj či došlo k zlepšeniu štandardu bývania stavebníčky, v ktorom konaní žalobkyňa na svoje tvrdenia o zásahu predmetných stavebných úprav do jej súkromia nepredložila žiaden relevantný dôkaz, pretože dôkazy, ktoré v správnom konaní predložila stavebnému úradu, preukazovali intenzitu hluku z miestnej komunikácie.

V danej súvislosti odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa všetkým vlastníkom poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota tak, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). Taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 1 v znení dodatkového protokolu č. 1 poskytuje ochranu majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Na uvedenú právnu úpravu nadviazal zákonodarca aj v Občianskom zákonníku v §§ 123 a nasl., keď v právnej norme § 124 stanoví, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana. Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že oproti právu žalobkyne na nerušený výkon jej vlastníckeho práva, do ktorého podľa jej tvrdení zasiahla stavebníčka osadením nového okna, bolo postavené právo stavebníčky tiež na riadny výkon jej vlastníckeho práva, spočívajúci v tom, že osadením nového okna v soc. zariadení sa zabezpečila ochrana pred vlnutím stavby jej rodinného domu.

Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva súčasne do pozornosti žalobkyne právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom

účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu."

Vzhľadom aj k uvedenému odvolací súd v danom prípade považoval za správny postup správnych orgánov oboch stupňov, keď v preskúmvacom konaní, predmetom ktorého bolo posúdenie realizácie stavebnej úpravy domu stavebníckou bez ohlásenia stavebnému úradu, upriamili svoju pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania a to tak v prípade stavebníčky ako aj žalobkyne. Pokiaľ teda správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zveruje stavebný zákon, pri výkone verejnej moci dohliadali na dodržiavanie nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzovali výkon práv všetkých účastníkov konania (stavebníčky i žalobkyne) s rovnakým obsahom, takýto postup treba považovať za správny a súladný so zákonom. Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za správne a súladné so zákonom rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, keď na základe skutkových okolností uvedených vyššie stavebníkovi K.Y. vydali dodatočné povolenie stavby - „stavebné úpravy rodinného domu č. XXX" na pozemku č. KNC XX v k. ú. R. M., keďže z výsledkov dokazovania nevyplývalo, že by stavebnú úpravu realizovala v rozpore s verejným záujmom.

Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že vydaním dodatočného stavebného povolenia žalovaný správny orgán nemohol reálne ukrátiť žalobkyňu na jej právach, tak ako to tvrdila. Stavebný úrad správne a v súlade so zákonom postupoval, keď o predmetnej námietke žalobkyne, ktorú v rozhodnutí označil ako občianskoprávnú námietku, si urobil vlastný úsudok a následne vo veci samej na základe tohto úsudku vydal rozhodnutie postupujúc v zmysle zásady zákonnosti a hospodárnosti správneho konania. Predmetnou námietkou, ktorú žalobkyňa vzniesla i v odvolaní proti rozhodnutiu stavebného úradu sa náležite vysporiadal aj žalovaný v odôvodnení preskúmvaného rozhodnutia. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú námietku žalobkyne vznesenú v jej žalobe za nedôvodnú.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani so žalobnou námietkou žalobkyne, ktorou namietala nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov z dôvodu porušenia § 62 ods.4 stavebného zákona.

Podľa § 62 ods.4 stavebného zákona ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne.

V zmysle § 88a ods.7 stavebného zákona na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že stavebný úrad v konaní o dodatočné povolenie stavby aplikuje právnu úpravu ustanovujúcu stavebné konanie o vydanie stavebného povolenia (§§ 58-66 stavebného zákona) len primerane a to len vo vzťahu a v rozsahu týkajúceho sa predmetu konania o dodatočnom povolení stavby, s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti danej veci. Zo skutkových zistení daného prípadu je nespochybniteľné, že stavebnými úpravami nedošlo k zásahu do nosnej konštrukcie stavby rodinného domu stavebníčky.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobkyne, ktorou namietala nezákonný postup správnych orgánov, keď neposudzovali v predmetnom konaní odstupové vzdialenosti stavieb podľa vyhlášky č. 532/2002 Z. z.. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci, vyplývajúcich z administratívneho spisu, nebolo preukázané, že by dodatočné stavebné povolenie v preskúmvanej veci nerešpektovalo zákon a nebola ním dodržaná i tzv. miera primeranosti. Posudzovanie odstupových vzdialeností v zmysle § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože tieto sa vydaním dodatočného stavebného povolenia nezmenili, keď priamo z rozhodnutia stavebného úradu vyplýva, že odstupové vzdialenosti ostávajú súčasné, napojenie na inžinierske siete ostáva pôvodné a prístupová komunikácia je jestvujúca a v prípade namietaného osadenia nového okna je zrejmé, že nejde o nové okno, vybúraním nového otvoru do steny rodinného domu stavebníčky, ale do pôvodnej sklobetónovej konštrukcie bolo osadené otváracie plastové okno zasklené nepriehľadným sklom.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov považoval za nesprávny záver súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v § 137 ods.1,2 stavebného zákona, keď konanie neprerušil a neodkázal žalobkyňu na súd, ale sám rozhodol o občianskoprávnej námietke, a preto boli splnené zákonné podmienky podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. pre zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie veci mu na ďalšie konanie.

Z administratívneho spisu mal odvolací súd jednoznačne preukázané, že správne orgány oboch stupňov danej veci venovali náležitú pozornosť, vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistili skutočný stav a skutkové okolnosti náležite vyhodnotili, keď konšatovali, že v danom prípade nebolo preukázané, že by stavebníčka stavebnú úpravu realizovala v rozpore s verejným záujmom, ktorý právny záver aj logicky zdôvodnili v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Odvolací súd v danom prípade taktiež nezistil, že by žalovaný správny orgán, resp. stavebný úrad sa v konaní dopustili takej vady konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods.3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 220 zmenil tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Odvolací súd účastníkom nepriznal náhradu trov konania v zmysle § 246c ods.1 O.s.p v spojení s § 224 ods.1 a s § 250k ods.1, pretože žalobkyňa v tomto konaní nemala úspech a žalovanému a ďalšej účastníčke preskúmvacieho konania zákonodarca náhradu trov konania nepriznáva.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.